

РЕШЕНИЕ

№ 18516

гр. София, 30.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Младен Семов

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Стела Спасова, като разгледа дело номер **815** по описа за **2025** година докладвано от съдия Младен Семов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. Образувано е по касационна жалба на началник сектор в отдел „Пътна полиция“ - СДВР, чрез пълномощник гл. юрисконсулт С. М., срещу Решение № 3148/03.07.2024г., постановено по НАХД № 6095/2024г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 7-ми състав, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 23-4332-017780/28.08.2023г., издадено от началник на сектор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с което на основание чл. 183, ал. 4, т. 6 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ на О. А. Б. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 /петдесет/ лева за нарушение на чл. 104а ЗДвП.

С касационната жалба се иска отмяна на съдебното решение като неправилно, постановено при нарушение на процесуалните правила и на материалния закон. Твърди, че така изложените мотиви са неправилни и не кореспондират с фактическата обстановка и разпоредбите на ЗДвП. Моли съда за отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по същество, с което да бъде потвърдено процесното НП. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се представлява.

Ответникът – О. А. Б., редовно призован, не се представлява. В представена писмена Молба от 16.05.2025 г., излага съображения за неоснователност на жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд – София - град, XIII касационен състав като прецени събраните по делото

доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното: Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно основателността ѝ.

За да постанови съдебното решение, съставът на районния съд е приел, че на 19.07.2023 г., около 10:45 часа, О. А. Б. се намирал на шофьорската място в л. а. „Шкода Камик” с № на рама ТМВGH7NWOM3101346, собственост на фирма „М. 69“ на контролно-технически пункт, находящ се в [населено място], [улица], сградата на КАТ-СДВР, непосредствено пред 9-ти канал. Б. провеждал разговор по мобилния си телефон, когато бил поканен от служителите в техническия пункт в сектор „Регистрация на превозни средства“, да придвижи автомобила над канала за преглед.

На О. Б. бил съставен АУАН бл. № 249501/19.07.2023 г. за нарушение на чл. 104а от ЗДвП. В АУАН Б. възразил писмено, като отрича да е управлявал автомобила. Същият употребил телефона пред канал 9, докато чакал за регистрация, но след разпореждане на дежурния офицер оставил същия. В следствие на така съставения АУАН е издадено и проценото НП.

Съдът е приел, че О. Б. не е осъществил състава на вмененото му нарушение. Приел е, че мястото на нарушението не представлява „път за обществено ползване“, поради което не е налице „управление на автомобил“ по см. на чл. 104а от ЗДвП и е отменил НП.

При проверка относно спазване на изискванията и процесуалните правила при съставяне на АУАН и НП, настоящият касационен състав установи, че е доказана компетентността на лицата, съставили АУАН и НП. Спазени са сроковете по чл. 34, ал.1 и ал. 3 от ЗАНН, АУАН и НП съдържат всички реквизити на чл. 42, ал. 1 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН, няма противоречие или неяснота в съдържанието им.

Деянито, за което е санкциониран водача на МПС е осъществено и доказано. Реализиран е фактическият състав на административно нарушение по чл. 104а от ЗДвП. Свидетелите М. и П. потвърждават, че водачът при навлизане на канала е говорел по телефона докато е управлявал процесното МПС. Заявяват, че са отправил покана към водача да остави мобилния телефон и да прекрати разговора, но същият не се е съобразил с това и продължил към мястото, където се извършва физически идентификацията на превозното средство.

Съгласно разпоредбата на чл. 104а ЗДвП „На водача на моторно превозно средство е забранено да използва мобилен телефон по време на управление на превозното средство, освен при наличие на устройство, позволяващо използването на телефона без участие на ръцете му“. За да е налице нарушение по тази разпоредба е достатъчен факта, че касаторът е ползвал мобилен телефон по време на управление без разрешеното устройство. Свидетелските показания на актосъставителя и свидетелите очевидци потвърждават извършеното нарушение. Поради това правилно е ангажирана отговорността на касатора по чл. 183, ал. 4, т. 6 от ЗДвП като наложената глоба е във фиксиран от закона размер.

Правилно съдът е анализал териториалният обхват на ЗДвП с оглед нормата на чл.1 ал.1 ЗДвП като закон уреждащ правилата за движение по пътищата, отворени за обществено ползване, изискванията към пътните превозни средства за участие в движението по тези пътища, изискванията за правоспособност на водачите на пътните превозни средства, правата и задълженията на участниците в движението и на съответните служби и длъжностни лица, както и принудителните мерки, които се прилагат, и наказанията за нарушаване на разпоредбите на този закон и на издадените въз основа на него нормативни актове.

Правилно съдът се е насочил и към допълващите дефиниции съгласно чл.2 ЗДвП И Наредба № Н-32 от 16.11.2011 с оглед дадените дефиниции и установените изисквания към цялостната организация на контролно-техническите пунктове.

Съдът обаче не е съобразил разпоредбата на чл.2 ал.3 ЗДвП съгласно която този закон се прилага и за пътищата, които не са отворени за обществено ползване, освен ако с други правни разпоредби или от собственика или администрацията, управляваща пътя е определено друго.Както не е съобразена и разликата между път отворен за обществено ползване и допустими ограничения върху ползването за да бъде същото характеризирано като отворено. Базисната дефиниция на понятието „път отворен за обществено ползване“ следва от чл.2 ал.1 ЗДвП а именно - отворен за обществено ползване е всеки път, условията за използване на който са еднакви за всички участници в движението.

Тази дефиниция не изключва ограничения в режима на движения и въвеждането на специален ред и условия за движение.

Контролно-техническите пунктове, като изградени със специална цел/ извършване периодичните прегледи на ППС и прегледите и проверките по чл. 1, т. 1, 3, 7 и 8, арт.чл. 4 ал.1 Наредбата/ предполагат свободен достъп в рамките на въведената в тях организация и при спазване целта на придвижването. Това са ограниченията на които е подчинено ползването на пътищата и при спазването им същите са ограничени за ползване. Целта на ползването не променя приложимостта на разпоредбата доколкото законодателя никъде не държи сметка, нито въвежда ограничение с оглед целите на придвижване и по класическата републиканска пътна мрежа. Респ. нито едно лице следващо да представи автомобила си за годишен или друг технически преглед не е органично в движението си и не може да бъде ограничено.

Напротив, предназначението на К./контролно-технически пунктове/ е с оглед осъществяване дейност по задоволяване на обществена и нормативно регламентирана цел. Достъпът и ползването им е свободен в рамките на въведената организация на осъществяваната дейност. В този смисъл К. не представлява класически път, но представлява път за обществено ползване в рамките на който се осъществява свободно правно-регулирана дейност. Подчиняване движението на определени изисквания и с определена цел не променя неговият характер. Така, както закона позволява въвеждане ограничения се въвеждат и по класически пътища за обществено ползване при наличие на необходимост. В т.ч. и по отношение движението и достъпа към търговските обекти в рамките на републиканската пътна мрежа – паркинги пред заведения, навлизане в бензиностанции, аналогично - прилежащи участъци в подстъпа към болнични заведения/рампи/ и прочее елементи на транспортната инфраструктура свободни за достъп, подчинени на определени ограничения, без да се променя характер на път, общественото му предназначение и достъпа до него.

На следващо място в разпоредбата на чл.104 ЗДвП, законодателят неслучайно е употребил глагола "използва", като е забранил на водача на МПС да използва мобилен телефон по време на управление на превозното средство, освен ако това използване не става посредством устройство, позволяващо ползването на телефона без участие на ръцете му. Както се установява от текста на самата разпоредба, целта е ползването на телефона да не пречи на управлението на автомобила, да не отклонява вниманието на водача и задължително ръцете на водача да не са заети с друго, освен с управлението на автомобила. Установеното от фактическа страна изпълва обективните елементи на състава на нарушението, визиран в чл. 104а от ЗДвП, като "използва мобилен телефон". Възраженията от страна на касатора са основателни, тъй като при използване на мобилен телефон по време на управление на МПС /независимо къде/, е предпоставка за настъпване на инцидент.

Според настоящия съдебен състав такова поведение на водач на МПС следва да се квалифицира като нарушаващо забраната по чл. 104а от ЗДвП. Б. е извършил вмененото му нарушение както от обективна, така и от субективна страна. Изложеното налага да се отмени решението на СРС и се постанови друго по същество, с което да се потвърди изцяло процесното НП. При установеното по безспорен начин административно нарушение, касационен състав намира, че наложената глоба е в законово определения размер.

При този изход на спора, на касатора се дължи юр.възнаграждение в минимален размер от 80лв. по чл. 27е от НЗПП вр.чл. 63д ал.4 от ЗАНН.

Водим от горното и на основание чл. 221 ал.2 и чл. 222 ал.1 от АПК, Административен съд София- град, XIII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 3148/03.07.2024г., постановено по НАХД № 6095/2024г., по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 7-ми състав.

ПОТВЪРЖДАВА НП № 23-4332-017780/28.08.2023г., издадено от началник на сектор в отдел „Пътна полиция” към СДВР, с което на основание чл. 183, ал. 4, т. 6 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на О. А. Б. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 50 /петдесет/ лева за нарушение на чл. 104а ЗДвП.

ОСЪЖДА О. А. Б., ЕГН [ЕГН] да заплати на СДВР сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: